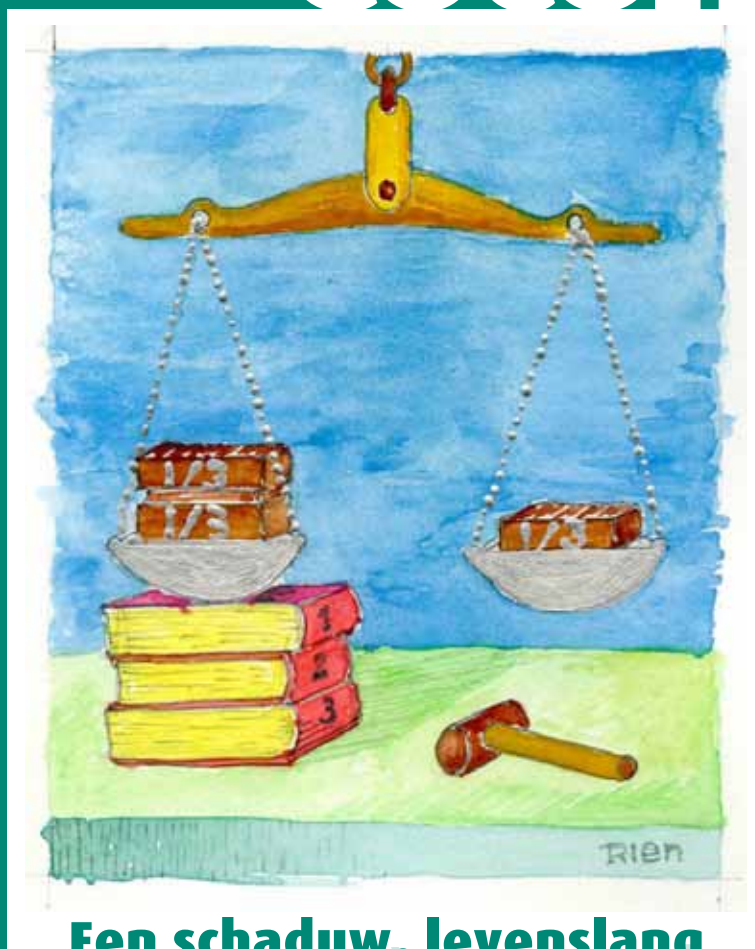

Cocon

Een schaduw, levenslang

JAARGANG 14 NUMMER 2

JUNI 2014

Cocon is het ledenblad van de Vereniging ouders van een vermoord kind

Redactie en bestuur

REDACTIE COCON

Paul Kuiper tel. 074-2439826
Rien Verbiest tel. 023-5263518/06-51346075

kuiper.p@tiscali.nl
rienverc@xs4all.nl

Reacties, verhalen, gedichten en nieuws naar:
Rien Verbiest
Rechthuisstraat 24
2024ED HAARLEM

De volgende Cocon verschijnt op 13 september 2014.
Kopij vóór 15 augustus sturen naar het redactieadres.
De redactie behoudt zich het recht voor te lange bijdragen indien nodig in te korten.

BESTUUR VOVK

Jan van Kleeff voorzitter
Ron Sluijs secretaris
Frans Martens penningmeester
Annie Beerkens bestuurslid

telefoon 06-46 09 88 71
Samenweid 42, 1935 AX Egmond-Binnen
bankrekening: ING 28 33 50

VAN DE REDACTIE

Jaren geleden sprak ik een oudleerling van mij die ik nog veel meer jaren geleden op de lagere school in de klas heb gehad. Je staat verbaasd over wat kinderen zich na jaren, zeker meer dan 40 jaar, nog van je weten te herinneren. Ik vroeg er eens naar toen ik in een winkel door een meisje achter de toonbank werd aangesproken: "U bent meester Kuiper!" Ik heb een paar jaar muzikale vorming gegeven aan zeven basisscholen en toen ik vroeg of ze zich nog iets van die lessen kon herinneren, zei ze: "Ja, u droeg altijd een knickerbocker!" Kijk, dat houdt een mens bescheiden.

Maar terug naar die oudleerling uit het begin van dit artikel. Hij vertelde mij dat hij geen gemakkelijke leerling moest zijn geweest. "Maar", zo zei hij, "als ik straf van u had gekregen, was het daarna ook voorbij en u kwam er nooit meer op terug." Zelden heb ik me blijer gevoeld met een reactie.

Daar moet ik aan denken nu ik dit artikel schrijf. Het is 3 mei, een beladen datum. De dag nadat de moordenaar van Pim Fortuyn de gevangenis mocht verlaten en de dag voor we slachtoffers van de Tweede Wereldoorlog herdenken. En beide feiten hebben de nodige (?) aandacht in de media gekregen.

De Dodenherdenking onder andere doordat die herdenking in sommige gemeenten op geloofsgronden niet op zondag maar op zaterdag wordt gehouden. Want, zo is de redenering, dit zou de zondagsrust kunnen verstoren. Ik weet zo gauw geen minder rustverstorende gebeurtenis dan deze herdenking, maar we leven in een vrij land en dat moeten we ook zo houden.

En het feit dat de moordenaar van Pim Fortuyn na tweederde van de hem opgelegde straf te hebben uitgezeten, nu de gevangenis mag verlaten. Ik ga hier nu niet in op de vraag of dat in dit geval terecht is of niet. Je kunt het er mee eens zijn, je kunt er fel tegen protesteren, maar nogmaals, we leven in een vrij land en dat moeten we zo houden. Ik herinner me nog heel goed dat de moordenaar van mijn dochter Maaïke ook veroordeeld is tot 18 jaar gevangenisstraf. De eis van de Officier van Justitie was gelijk aan de uitspraak van de rechter en ook in hoger beroep kwamen beiden tot dezelfde slotsom.

Ook deze moordenaar is na 12 jaar op vrije voeten gekomen. We moeten trouwens niet vergeten dat dit altijd een voorwaardelijke invrijheidsstelling is en de voorwaarden waarop een gedetineerde vrijkomt kunnen verschillen. En iemand die tijdens de voorwaardelijke invrijheidsstelling weer in de fout gaat, zal de hem/haar resterende tijd toch in de gevangenis moeten doorbrengen. Zo hebben we het in dit land geregeld. Zo wil de politiek het, nee, zo willen wij het, want in ons democratische bestel gaat het nu eenmaal zo.

Wie het hier niet mee eens is, zal de democratische weg moeten bewandelen en dan zou het zo kunnen zijn dat volgens nieuwe wetgeving een opgelegde straf meteen de nettostraf is en dan is 18 jaar gevangenisstraf ook werkelijk 18 jaar in de cel.

Nog weer even terug naar de reactie van die oudleerling (niet die van de knickerbocker!). Nog steeds vind ik dat als er straf is gegeven dat dan het verhaal ook uit moet zijn. En toch knaagt er iets in mij. Iemand die een ander het leven beneemt heeft iets onherroepelijks gedaan en dan staat een straf nooit in verhouding tot de misdaad. Een van mijn kinderen zei: "Goed dat hij geen 17 jaar heeft gekregen, maar jammer dat het geen 19 jaar is geworden."

Het is u misschien opgevallen dat ik in beide gevallen de naam van de moordenaar niet heb genoemd. Dat heb ik bewust niet gedaan, want het gaat mij nu niet om die dader, maar om de vraag of het juist is dat een gevangenisstraf bijna altijd op tweederde van de tijd overgaat in een voorwaardelijke vrijheid. Een heel andere kwestie is natuurlijk de vraag of gevangenisstraf 'helpt'. Maar die discussie laat ik graag aan deskundigen over.

Dan is het inmiddels half juni geworden als deze Cocon verschijnt. De zomer ligt weer voor ons en daar zal iedereen zijn/haar eigen gedachten en gevoelens bij hebben. Voor het eerst zonder ons geliefde kind. Voor de zoveelste keer zonder haar. Alweer zonder hem op vakantie. En toch, toch wensen wij van de redactie u toe dat u de komende tijd warmte zult ervaren en dan is de warmte die u van mensen ontvangt toch altijd meer waard dan de warmte van de zon, hoe zuidelijk ook.

Namens de redactie,
Paul Kuiper

VAN HET BESTUUR

Na een druk eerste kwartaal, is het bestuur gedurende het tweede kwartaal in wat rustiger vaarwater gekomen. Desalniettemin zijn er genoeg zaken waar ik u graag over bijpraat.

Eind maart vond onze ALV plaats. De bestuursleden Ron Sluijs en Annie Beerkens waren aftredend en herkiesbaar. Beiden werden met algemene stemmen en onder dankzegging herbenoemd voor een nieuwe periode van 3 jaar. Helaas blijft de vacature van algemeen bestuurslid nog steeds niet ingevuld. Op vragen van Marjo Searle zegde het bestuur toe dat Europees slachtofferbeleid en Victim Support Europe (VSE) op de agenda van de Federatie zal komen. De financiën werden door de kascommissie goedgekeurd en verzocht het bestuur de penningmeester decharge te verlenen. De leden van de kascommissie, Els IJspelder en Jan Kloppenburg, werden bedankt voor hun werk. Beiden zijn niet herkiesbaar voor een volgende periode. Helaas bood niemand zich aan om in de kascommissie zitting te nemen. Het bestuur zal daarom kandidaten polsen voor zitting in de kascommissie. Na de ALV vond de reguliere bijeenkomst plaats. Als gastspreker was deze keer Siekina Dalhuijsen, casemanager bij SHN, uitgenodigd. Het doel van de presentatie van Siekina was om informatie te verstrekken en vragen te beantwoorden over de lotgenoten weekenden in Doorn. Bestuurslid Annie Beerkens stond Siekina bij om als voormalig deelnemer aan een weekend, mede vragen te beantwoorden.

Met de Dienst Justitiële Inrichtingen van het Ministerie van Veiligheid en Justitie is een paar keer overleg geweest om invulling te helpen geven aan de idee om voor lotgenoten een themadag te organiseren voor bezoek aan een P.I. en TBS kliniek. Bij het uitkomen van deze Cocon heeft de eerste themadag op 31 mei plaatsgevonden in P.I. te Hoogvliet-Rotterdam. In het najaar komt een TBS kliniek aan de beurt.

Begin maart was er weer een beleidsoverleg met het Ministerie van Veiligheid en Justitie. Het Ministerie informeerde ons over de stand van zaken tav slachtofferbeleid (wetgeving, beleid en implementatie). Daarnaast werd het

Werkplan Slachtofferzorg van het OM gepresenteerd en kwamen laatste ontwikkelingen bij DJI, SHN, het Schadefonds en Raad voor de Rechtspraak aan de orde.

Helaas kon het mini-symposium TBS over ervaring met de nieuwe verlofprocedures, georganiseerd door het Ministerie van Veiligheid en Justitie, geen doorgang vinden door gebrek aan aanmeldingen vanuit “het veld” (d.i. tbs klinieken). Hopelijk komt er later in het jaar alsnog een symposium.

Na het succes in 2013, besloot het bestuur wederom een bijeenkomst in de vorm van een wandeling te organiseren. Helaas de weergoden waren ons niet goed gezind en moest afgezien worden van de wandeling. Niettemin waren de aanwezigen na afloop van de bijeenkomst het er over eens dat het alsnog een geslaagde middag was geweest.

Na verstrijken van de kopij-inleverdatum van de Cocon, staan er op korte termijn gesprekken gepland met de staatssecretaris, Fonds Slachtofferhulp en Reclassering Nederland. Daarover in de volgende Cocon meer. Bij het verschijnen van de Cocon heeft inmiddels ook de ceremonie van het aanbrengen van naamplaatjes op monument “Het onbevattelijke” plaatsgevonden. Ook daarover meer in de volgende Cocon.

Op 28 juni is onze traditionele familiedag. Deze keer georganiseerd door het bestuur en de vrijwilligers. Wij treffen elkaar in het Openlucht Museum in Arnhem. Als het weer een beetje meewerkt, belooft het een mooie familiedag te worden. Hopelijk tot dan.

Jan van Kleeff
Voorzitter

HET VERHAAL VAN

Stephan Buczynski † 13-01-2013

De 26 jarige-Stefan is een echte Thailand-ganger. Bij zijn zevende bezoek aan dat land, wil hij bemiddelen bij in een conflict waardoor hij in het ziekenhuis belandt. Na een paar dagen, op zondag 13 januari 2013 wordt hij uit zee gevist: verdronken is de versie. Later blijkt dit niet de doodsoorzaak te zijn.

De moeder van Stephan, Brigitte Bond, springt van de hak op de tak om zo snel mogelijk haar verhaal te kunnen doen. Stephan was ingenieur technische bedrijfskunde. Sinds anderhalf jaar runde hij samen met een vriend als compagnon, een verhuisbedrijf. Stephan deed voornamelijk de verkoop en planning en Sylvano de verhuizingen. Samen gingen ze een weekje op vakantie naar Thailand (Phuket), op zaterdagochtend 5 januari zijn ze vertrokken. Hij had €2000,- op zak voor het hotel en het verblijf daar. Van 'vakantie' is het niet echt gekomen. Op maandag krijgen de twee, met name zijn vriend, bonje met een Australische jongen (James) in een bar. Stephan probeert nog te bemiddelen maar zijn inmenging wordt niet gewaardeerd; hij wordt met een volle fles whisky in zijn aangezicht geslagen. Hierdoor belandt hij in het ziekenhuis waar hij aan zijn verwondingen wordt behandeld, terwijl Sylvano op het politiebureau zit omdat hij James een paar klappen heeft gegeven na diens uithaal met de fles. James bekent schuld en biedt Stephan 5000 Australische Dollars aan om de aanklacht tegen hem in te trekken. Stephan wil daar niet op ingaan omdat hij vindt dat er 'recht gesproken' dient te worden. Bijna de gehele week ligt Stephan in het ziekenhuis totdat hij zaterdag tegen de avond door Sylvano wordt opgehaald. Hij wordt door

Sylvano naar een ander hotel gebracht waar hij overigens niet ingecheckt blijkt te zijn. Op die avond eet hij met zijn compagnon nog wat, waarna Sylvano zijn vriend 'kwijtraakt'. Stephan heeft die avond nog naar huis gebeld en verteld dat hij zo snel mogelijk en veilig thuis wilde komen en eindigt zijn gesprek met 'tot morgen!' De retourtickets golden voor de volgende zondagmorgen. Omdat Sylvano vanwege het incident zijn paspoort nog niet terug had, zou Stephan alleen terug keren.

Op zondagmorgen wordt Sylvano in zijn hotel bezocht door de Nederlandse Honorair Consul met de mededeling dat Stephan is overleden. Hij blijkt verdronken uit zee te zijn opgevist. De consul weet nog te vertellen dat Stephan hem die zaterdagavond laat nog telefonisch heeft getracht te bereiken. Wat er daarna is gebeurd, is volkomen duister. Vele uren daarna, op zondagmorgen half negen onze tijd, wordt ik door mijn ex-man, waarmee ik 6 jaar geen contact had, gebeld met de mededeling dat onze zoon dood is. En dat terwijl ik veronderstel dat hij onderweg naar huis is. Ik heb gelijk mijn dochter wakker gemaakt om het haar te vertellen. In schok waren we, en niet in staat om te reizen, zo overviel ons dit vreselijke bericht. Buitenlandse Zaken belde me pas de volgende dag op met de mededeling dat Stephan een onnatuurlijke dood was gestorven. Men raadde ons af om te reizen; zij zouden wel iets voorbereiden.... wat overigens nog moet gebeuren!

Wat er dan gebeurt lijkt een horrorverhaal. Tien dagen na de gebeurtenis komt zijn kist in Nederland aan. Een tweede hands kist die niet is afgesloten! De internationale verplichting om lijkkasten van een loden binnenbekleding te voorzien bij te nemen vluchttransport, is niet in acht genomen. Stephan is afgelegd in smerige, veel te kleine, kleding die niet van hem is. Niet lang daarna arriveert Sylvano met de koffer van Stephan. Op het fototoestel van Stephan staat niets, terwijl hij altijd veel foto's maakte. Op het vliegveld begon hij altijd al met het vastleggen van zijn vakanties. Geen beeld is meer te vinden, het lijkt erop dat alles is gewist. Zijn lichaam is voor autopsie van Phuket naar Bangkok gevlogen. Tijdens die vlucht zijn er 700 van de €2.000,- verdwenen. Een politierapport -voor zover het er al is- hebben we nooit gezien. Wel weten we dat de politie het gek vond dat er geen water in zijn

longen zat. Het autopsierapport uit Bangkok krijgen we in het Thais aangeleverd, terwijl we zo om een Engelse vertaling hebben gevraagd. Uiteindelijk blijkt hij volgens dat rapport door verstikking/verdrinking om het leven te zijn gekomen. En ze hadden ethyl geconstateerd, wat min of meer op (overmatig) alcohol gebruik duidde. Dat bevreesde ons zeer omdat Stephan nauwelijks alcohol gebruikte vanwege een eerdere maagperforatie! Dat waren de conclusies van het autopsierapport, meer niet.

Overigens ben ik heel blij dat we hem hier nog gezien hebben. Daarmee weten we zeker dat het allemaal niet klopt. Stephan was vreselijk opgeblazen. Men had hem met zeven liter formaline ingespoten ter preparatie; voldoende om zijn lichaam nog een jaar zonder koeling in stand te houden! Daarmee was hij misvormend dik geworden zodat ik hem eigenlijk niet herkende. De Nederlandse recherche heeft zijn lichaam wel nog geïnspecteerd en heeft een paar dingen geconstateerd. Vanwege een harde klap op zijn hoofd (niet van de klap met de fles) had hij een barst in de schedel, een diepe snede van 4 cm bovenaan de nek, blauwe plekken op zijn rug en een gebroken enkel. Die letsels zijn niet in het autopsierapport vermeld. Het zand zat bovendien nog in zijn oren, dat alles zegt genoeg over hoe men daar met een lichaam omgaat, aflegt en autopsie verricht. Ik ben daar nog steeds zo boos over. Buitenlandse Zaken kwam pas met een Engelse vertaling toen ik het privé al geregeld had. Verzoeken van ons aan Justitie of men zijn lichaam alsnog ter autopsie kon opnemen, vond men niet nodig.

En dan is hij begraven en moet je pas echt aan de gang. Zijn appartement, auto's, bezittingen vanuit zijn zaak, allemaal zaken die je moet afhandelen terwijl je hoofd er niet naar staat. Iedereen komt goedbedoeld koffiedrinken en uithuilen, maar als ze weg zijn blijft het werk met al zijn ellende over. Mijn dochter en ik hebben alles opgeknapt. Geen hulp van een familierechercheur, slachtofferhulp, of Buitenlandse Zaken, helemaal niets. Pas via de VOVK hebben we een casemanager maar of die nog iets voor ons kan doen? Ik heb een brief geschreven naar de Officier van Justitie en ben met hem in gesprek gekomen met de vraag of men de politie in Thailand tot nader onderzoek kan aanzetten. Justitie krijgt daar echter geen voet aan de grond. Geen enkele

medewerking vanuit Thailand, terwijl er zo veel is wat niet klopt. Onder zijn nagels is DNA gevonden. Bepaalde delen van camerabeelden zijn zoek. Een tijdstip van overlijden ontbreekt. Hij heeft een lichaam van 1.94 m. en 95 kg en wordt in een (vreemde) kleine zwembroek maatje 's' gevonden en gaat midden in de nacht zwemmen? BZ spreekt van een onnatuurlijke dood en het Thaise rapport van verdrinking. We hebben contact gezocht met een patholoog van het NFI in Rijswijk en haar alles gestuurd wat we hebben. Zij zegt ook dat het allemaal onduidelijk en onvoldoende is, maar we komen geen steek verder. Ook Buitenlandse Zaken is kennelijk niet bij machte om iets in Thailand teweeg te brengen. Er komt dus geen bewijs dat het een misdrijf betreft. Geen toedracht, nooit een dader meer, gewoon niets, terwijl je weet dat het niet klopt! Ik denk er zo vaak aan, 'wat is er die zaterdagavond laat precies gebeurd?' Het is ook allemaal zo mysterieus. Je gaat er over dromen, je gaat het onbewust invullen met je fantasie; nachtmerries krijg ik er van.

Stephan was zo precies, hij zou niet zo gemakkelijk ergens intuïnen. Dat hem dit nou moest overkomen is een groot raadsel. Als kleine jongen luisterde hij graag naar oude verhalen van familieleden. Hij kon ook overal over meepraten. Hij was altijd al een eerlijke en gedreven persoon. Hij pakte van alles aan, met zijn 15^e had hij met handelen op de beurs via de computer al voldoende verdiend om een bromfiets te kopen. Ook met zijn studie was hij succesvol. Hij was naar de inloopdagen van de Universiteit van Rotterdam geweest waarop ik zei: 'is dat nou nodig, je hebt en kent toch alles al jongen?' Hij heeft nog nooit iets hoeven te lenen en wist overal geld aan te verdienen. Het verhuisbedrijfje liep ook weer goed.

Bij zijn werkzaamheden kwamen soms levensverhalen van klanten voorbij; hij ging er dan goed voor zitten en luisterde altijd geïnteresseerd. Hij lachte overal om, ook als ik hem serieus toesprak moest hij alleen maar lachen. Hij was netjes, voorkomend en goed gekleed, gewoon een mooie en succesvolle vent!

Ze hadden hard gewerkt in dat nieuwe bedrijf; ze hadden 8 mensen in dienst en die twee waren de drukte even ontvlogen; even bijtanken voor een weekje. Hij was zo ontzettend verknocht aan *'het land van de glimlach'*.

Voorlopig kan ik me niet echt aanzetten om fris overal tegenaan te gaan. Ik ga bijvoorbeeld wel naar de markt om de deur uit te komen. Zo dwing ik me om iets te doen. Ik wil het sporten ook wel weer oppakken. Spinning deed ik altijd graag, maar moet er even nog niet aan denken. Dat komt nog wel, later. In Leusden voel ik me gelukkig wel thuis, dat is even genoeg voor me.

Ik ben eigenlijk wel nuchter en weet dat ik hier met mijn dochter samen doorheen moet en dat we het alleen nog maar met zijn foto moeten doen. Maar toch praat ik wel met hem. Laatst toen ik zijn kleding doornam, zei ik tegen hem 'wat heb je toch een zooi mooie spullen jongen en dan nog niet eens aangehad' Het was daarna alsof mijn haren in mijn nek omhoog werden geblazen door hem. Ik ben ook bij een paragnost geweest. Niet zo zeer voor mezelf maar alle informatie van hoe of wat het delict is zeer welkom. Daar heb ik overigens geen antwoord op gehad. Wel wist die man alles over de begrafenis te vertellen. Dat we geen adressen hadden van Stephan en daarom alleen maar advertenties geplaatst hadden. Dat er 300 personen op de begrafenis waren en alleen maar witte bloemen hadden gewenst. En we hadden zijn kist zwart laten spuiten! Dat kon die man toch niet weten. En als 'bewijs' sprak hij tot me met 'Bedankt Moederke'.

Brigitte veegt haar tranen weg en zegt dat dit voldoende is om te weten dat hij, haar lieve zoon, dan wel overleden is maar er nog steeds is. Op zijn begrafenis heb ik een verhaal uit mijn hart voorgelezen. Het was helemaal stil, je kon een speld horen vallen. Ik wilde graag nog iets over hem zeggen. Het past niet in mijn woordenboek om te zeggen van dat durf ik niet. Nee, ik heb het gedaan, gewoon doen...en het lukte. Voor hem.

Rien Verbiest

<http://www.stichtinglach.nl/glimlach/>

Keltische wijsheden 'Anam Cara'.

Ik geloof dat onze vrienden onder de doden echt om ons geven en voor ons zorgen... misschien is het mogelijk om ons op een creatieve manier te verbinden met onze vrienden in de onzichtbare wereld. We hoeven niet te rouwen om de doden. Waarom zouden we rouwen? Ze zijn nu ergens waar geen schaduw, duisternis, eenzaamheid of pijn meer is. Ze zijn thuis. Ze zijn weer bij God, waar ze vandaan zijn gekomen.

John O'Donohue

VERLOFREGELING procedures voor tbs-ers

Het Ministerie van Veiligheid en Justitie verklaart de volgende procedure van kracht:

Het Adviescollege Verloftoetsing (AVt) geeft een advies aan de Staatssecretaris op een verlofaanvraag.

De Verlofunit van DJI beslist (namens de Staatssecretaris) op de verlofaanvraag en kan aan de machtiging slachtoffergerichte voorwaarden verbinden.

Het aanspreekpunt voor nabestaanden voor dit onderwerp is het IDV (Informatiepunt Detentieverloop). Nabestaanden kunnen het IDV bellen als zij vragen of wensen hebben over de voorwaarden bij verlof. Het IDV registreert dit en kan deze informatie delen met de Tbs-klinieken. Een Tbs-kliniek neemt namelijk bij een verlofaanvraag contact op met het IDV in verband met het slachtofferonderzoek dat een verplicht onderdeel is bij de beoordeling van de verlofaanvraag.

Nabestaanden met een casemanager van Slachtofferhulp Nederland kunnen hierover uiteraard met hun casemanager contact zoeken.

Verder heeft DJI informatiebladen over o.a. jeugd, detentie, maar ook over TBS uitgebracht.

Zie hier de link: <http://www.dji.nl/actueel/drie-informatiebladen-voor-slachtoffers-en-nabestaanden.aspx?cp=93&cs=26181>

VRIJWILLIGERS

HEIMWEE NAAR EEN LEVEN ZONDER OGEN OP DE RUG

-Analyse over mijn ervaringen als vrijwilliger bij de VOVK-

Op de Kerstbijeenkomst van 15 december 2012 heeft Jan Camps afscheid genomen als vrijwilliger van onze vereniging. In de Cocon van die maand geeft hij 'woordelijk' een afscheidsgroet aan de lezers. Dit afscheid is voornamelijk terug te voeren tot de gezondheidstoestand van Jan op dat moment. Zijn betrokkenheid echter is er nog immer. Mede op verzoek van het bestuur heeft Jan inmiddels zijn ervaringen op papier gezet en tevens een beschouwing gegeven op de ontwikkelingen die hebben geleid tot de oprichting van een belangenvereniging, zoals onze VOVK. Op de website van de VOVK kunt u een uitvoerige beschouwing vinden onder zijn 'analyse over mijn ervaringen als vrijwilliger bij de VOVK'. Een waardevolle bijdrage voor eenieder die geïnteresseerd is naar de weg op meer inspraak en bundeling van krachten om de status van 'slachtoffer'. Dit in het perspectief van maatschappelijke en psychiatrische ontwikkelingen in de vorige eeuw. Dank je Jan.

'Het Onbevattelijke'

EEN MUUR VOL NAMEN

Onder een stralende zon zijn op 25 mei 2014 naamplaatjes op de 'Muur tegen geweld' aangebracht.

Dankzij een perfecte organisatie is het een geslaagde bijeenkomst geworden. Pendelbusjes zorgden voor een soepele verbinding tussen de parkeerplaats in De Wijk en de plaats van handeling, de Muur. Koffie, cake en broodjes stonden klaar. Na enkele korte toespraken begon de ceremonie waarbij alles draaide om de nabestaanden van hen die door geweld om het leven zijn gebracht.

Het bevestigen van de naamplaatjes was geen enkel probleem, want er was deskundige technische hulp aanwezig. Bestuursleden van VOVK, ADS en VVRS, een staatssecretaris en een burgemeester legden bloemen en zo is De Muur nu een echte gedenkplaats geworden. Niet alle naamplaatjes waren al klaar en niet iedereen kon op deze dag aanwezig zijn, zodat er in de toekomst nog meer namen zullen worden aangebracht.

Organisatoren bedankt voor alle moeite die er is gedaan om van deze bijeenkomst een stijlvol geheel te maken!

Paul Kuiper

(Gedicht)

Denken

*Ik denk aan dingen
dingen die ik niet wil denken.*

*En toch gebeurt het
en ik weet niet waarom.*

*Slapeloze nachten
en dromen over denken.*

*Van buiten altijd vrolijk
maar van binnen veel verdriet.*

*Huilen zonder tranen
omdat er al zoveel verloren zijn.*

*Ik hoop op een reis
een reis naar een mooie plek.*

*Waar mensen mij begrijpen
en niet hoeft uit te leggen*

.....waarom.....

Nathalie Prozée

HET IS AL ZO LANG GELEDEN...

Natasja Veenman † 23-04-1997

Op mijn nieuwe zoektocht naar een inmiddels 'vergrijsd' verhaal, vind ik op internet het planten van een boom in het herinneringsbos bij het zwembad in Bergschenhoek voor Natasja Veerman. Reden om eens te horen hoe het inmiddels gaat, daar in Bergschenhoek!

'We hebben ze samen gevonden en dat was heel erg rot maar het heeft onze band duidelijk versterkt', is zo'n beetje het eerste wat Jan zegt, op mijn vraag aan hen: Jan en Susan van den Berg, en de relatie tot de naam Veenman. Een helderder begin over hun relatie is nauwelijks mogelijk en Jan komt gelijk met een stuk in de krant waarop een foto met tekst staat van, jawel, het planten van een boom in het herinneringsbos en ik krijg het hele verhaal te horen. Het betrof een initiatief van de Lionsclub om voor €300,- per boom herinneringen te wijden aan bv. een 25-jarig huwelijk; een zoveel-jarig bestaan van een zaak, enz. De opbrengst van het geheel was voor een goed doel. Een vriendin van Natasja begon daarover en het is uiteindelijk gelukt, dus er is een boom voor haar geplant. Bij elke boom mocht men dan een 'herinneringsbord' plaatsen. Susan vertelt dat ze onmiddellijk dacht aan de gedichtjes die Natasja altijd schreef. Daarvan hebben we ook een en ander benut als tekst op haar rouwkaartje, dus dat bleef maar in mijn hoofd...maar de tekst was te uitgebreid voor het herinneringsbordje. Wat er uiteindelijk van overblijft is de zin 'voor iedere tak een vriend'.

Het is bijna op de kop af 17 jaar geleden, dus dat is wel een hele tijd en we hebben ons er goed doorheen geslagen vervolgt Susan. Ik was die dag naar mijn werk en Jan, mijn vriend nog destijds, was op dat moment zonder werk thuis. Jan wordt door Randstad gebeld dat

Natasja niet op haar werk is verschenen waarop hij weer naar Susan belde. Natasja woonde op zichzelf en was niet de persoon die rare dingen deed dus het zal wel een reden hebben, denk je dan. Ze had pas een nieuwe vriend, misschien zich verslapen of dat andere dingen even belangrijker waren. Ze zat drie avonden op avondschool en kwam op die dagen eerst bij ons eten alvorens naar school te gaan. Maar ze kwam niet opdagen dus wij werden ongerust. Een belronde leverde geen informatie op, men wist niet waar ze was en thuis werd niet opgenomen. Daarop zijn we naar haar woning, drie straten verder, gereden en zagen haar autootje al buiten staan. Dat gaf gelijk een raar gevoel, we horen niets van haar maar haar autootje staat wel voor de deur!

Toen we de deur openmaakten zei Jan gelijk 'gaslucht' en begon gelijk met de ramen open te zetten. In de keuken stonden de gaspitten vol aan en in de slaapkamer stond een brandende kaars op de grond. Natasja lag half op het bed met het hoofd maar het voeteneind, wellicht om nog bij de telefoon te komen. Ze zat helemaal onder het bloed en we wisten het gelijk zeker.....Natasja is dood. Daarop hebben we de politie, mijn ex-man en haar vriend Joep gebeld. Susan zegt dicht bij haar te willen blijven maar van de politie moesten ze naar buiten. Dat deed zo'n pijn, het is dan alsof je haar in de steek laat, verschrikkelijk vonden we dat, maar het moest. Jan heeft geen rijbewijs zodat ik altijd moet rijden maar ik heb geen idee hoe we toen zijn thuis geraakt!

De verdenking van haar dood gaat gelijk naar Natasja's oude vriend. We werden allemaal 's avonds al verhoord maar onafhankelijk van elkaar gaven we hem op als dader. Een paar weken daarvoor heeft ze het namelijk uitgemaakt, ze vond dat hij haar veel te veel claimde, veel te veel in huisje-boompje-beestje dacht en handelde, naar haar gevoel. Een half jaar geleden was er al bij haar ingebroken en waren er niet alleen privé spullen weg maar juist haar rottweiler en haar kat. Dat is toch raar en eng. Toen hebben we al een unheimisch gevoel gehad bij die vriend, ook omdat hij haar altijd stalkte. Een week later op de begrafenis is hij opgepakt en heeft hij bekend.

Hij is uiteindelijk veroordeeld voor doodslag met voorbedachten rade tot 8 jaar, waarvan hij maar 4,5 jaar heeft vastgezeten.

Jan zegt dat hij de familie en hem persoonlijk kent omdat ze uit zijn oude buurtje van zijn woonplaats komen. Na een paar jaar komt er een verzoek van hem om een gesprek. Omdat nooit echt duidelijk geworden is hoe hij haar vermoord heeft en Susan dat bijzonder graag wil weten, gaan ze daar op in en gaan naar Assen. Je komt in een aparte kamer waar camera's staan en wacht daar tot hij binnenkomt. Ook al heb je je dan voorgenomen om afstandelijk te blijven, geef je hem toch een hand omdat hij die aanreikt, zegt Jan. 'Dat doe je dan automatisch, maar je denkt wel....' dat is de hand waar je Susans dochter mee vermoord hebt!' Hij heeft toen gelukkig wat meer verteld. Bij de rechter had hij gezegd dat hij door het lint was gegaan omdat ze met ontblote borsten voor de deur stond. Nu vertelde hij dat ze die avond hadden gepraat waaruit een ruzie voortkwam. Op een zeker moment heeft Natascha een mes gepakt en hem als eerste gestoken. Dan, zei hij, een stuk kwijt te zijn waarna ze kennelijk door zijn messteken is omgebracht.

We wisten nu wat meer en dat het dus wel anders was dan wat hij bij de rechtszaal had verteld. Maar of dit alles was, dat konden we ook niet geloven. Bijvoorbeeld dat Natasja als eerste had gestoken? Hij bleek wel gewond te zijn maar Natasja is daar de persoon niet naar en er bleven nog zo veel vragen.

Na een half jaar zijn we er weer geweest. Hij was toen minder gespannen dan de eerste keer en vertelde nu de wel de hele waarheid. Die dag had hij naar een film gekeken waar zich een bepaalde moord met opgezet plan, afspeelde. Hij had de huissleutel die hij nog had gebruikt en zich bij haar afwezigheid verschanst in de kast. Toen ze 's avonds thuis kwam en naar bed ging heeft hij nog een kwartier in de kast zitten twifelen of hij het filmverhaal zou opvolgen en is er dan uitgekomen. Daarvan wordt Natasja wakker en probeert zich nog te verweren tegen zijn messteken. Met honderd steken in haar lichaam vermoordt hij haar, zet de gaskranen open, een brandend kaarsje op de grond en gaat naast haar liggen slapen om 'gezamenlijk het leven te beëindigen'. Als hij 's morgens wakker wordt en ziet dat er nog niets is gebeurd, verlaat hij schielijk het pand. Omdat het kaarsje laag bij de grond staat, heeft het daardoor zijn ontstekende uitwerking zeer waarschijnlijk gemist.

Het heeft Susan erg goed gedaan dat ze de dader gesproken heeft. Alleen maar omdat ze daarmee de puzzelstukjes passend heeft gekregen. 'Je blijft maar denken en denken, als je het niet precies weet, dat kreeg toen rust. Ik snapte het toen en kraag alles kloppend'. Een jaar later werden we gebeld door zijn behandelende arts, hij had suïcidale neigingen. Hij mocht er uit maar wilde voor zichzelf nog een jaar langer onder behandeling blijven. Wraakgevoelens heb ik nooit gehad zegt ze. Bij het laatste bezoek vroeg hij ons of we het vergeven kunnen. 'Wat denk je zelf?', heeft Jan daarop geantwoord. Neen, vergeven is een stap te ver, daarvoor heeft hij ons teveel ontnomen. Misschien dat we hem op enig moment kunnen vergeten, maar dat is ook al moeilijk. Een enkele keer zien we hem hier in de buurt in een winkelcentrum, hij woont hier niet zo ver vandaan. Jan zegt dat hij het niet betreurt als hij hartstikke dood gereden wordt waarop Susan zegt dat hij zijn suïcidale plan best mag opvolgen. Een enkele keer horen ze nog wel eens wat over hem via de familie van Jan.

Toen het drama gebeurde, vertelt Jan verder, hadden we een jaar verkering en heb ik tegen Susan gezegd dat wanneer zij alleen verder wilde gaan, ze dat moest aangeven. Ik had Natasja beloofd dat ik haar moeder nooit zou bedonderen en altijd achter haar zou blijven staan. Maar als ons samen zijn verwerking in de weg zou staan, moest ze dat zeggen. We zijn dus samengebleven en het heeft onze band alleen maar sterker gemaakt. We zijn gezamenlijk de strijd aangegaan, het was een zwaar gevecht maar we zijn er heel sterk uitgekomen. Ik was een paar weken in Canada bij een dochter van me, heel aardig allemaal maar ik miste Susan. Toen ik terug kwam op Schiphol was Susan daar om me op te halen, maar ze was over de rooie vanwege het feit dat de auto het niet meer deed. Maar dat kon mij helemaal niet boeien, ik was gefocust om mijn brandende vraag kwijt te kunnen: wat zou je er van zeggen als wij eens gingen trouwen? En zo is het gekomen! Maar het waren wel moeilijke tijden. Susan zegt meegewerkt te hebben aan het boek 'wraakgevoelens'. Toen ze daaraan werkte speelde steeds weer de vraag van wat is er toen gebeurd en hoe ging dat ook weer. Voor Susan had het 'van zich afschrijven' een goed gevolg. Omdat we tijdens de rechtszitting behoorlijk bedreigd waren door de familie van de dader, zijn we er niet naar toegegaan. Het

gevoel van dat we Natasja in de steek lieten kwam weer naar boven. Daarom was het meewerken aan het boek waardevol voor Susan. Maar Jan stortte volledig in en was een half jaar uit de roulatie.

Onze gezondheid houdt niet over en is zeker debet aan alle sores die we in de loop van de jaren hebben meegemaakt. Ons eerste kleinkind -inmiddels is hij veertien- was als een zegen voor ons. Ook omdat Natasja de oudste dochter van Susan is en men er toch vanuit gaat dat zij je (over het algemeen) het eerste kleinkind zal schenken. Inmiddels hebben we elf kleinkinderen uit onze beide huwelijken en we zijn er trots op. De liefde die we aan Natasja zouden geven wordt nu verdeeld over onze kleinkinderen, zo voelen we dat. Elk weekend hebben we wel iets met de kleintjes. Het logeerbedje staat dan ook standaard klaar. Met dat alles zijn we druk bezig maar het geeft ons ook zoveel liefde en energie terug, maar ze moeten niet allemaal tegelijk komen; dat trekken we niet meer.

De familieband is voor ons ontzettend belangrijk. Op 5 maart, de geboortedag van Natasja, staan de bloemen voor een feestelijke dag al klaar. Er wordt gebak gehaald en we vieren dat ook zoveel mogelijk gezamenlijk. s' Avonds worden er verhalen opgehaald en krijgt Natasja alle aandacht. Haar vriend Aad is één van onze kinderen geworden; hij heeft nooit meer een serieuze relatie gehad, ook vanwege de angst die relatie weer kwijt te raken. Jammer, zo heeft alles toch nog steeds zijn impact door het drama.

Natasja was een hele positieve meid, ze was niet alleen de dochter van Susan maar ook haar maatje. Het blijft moeilijk te bevatten, op een dergelijke manier je kind kwijt te raken, maar de hechtheid van onze familie blijkt daar niet onder te lijden, integendeel, het heeft de liefde voor ons allen versterkt!

Mooie momenten die in ons leven komen, leggen we zo veel mogelijk vast. Susan en Jan laten me een collage-bord aan de wand zien. Fotootjes, teksten, allemaal herinneringen. Natasja heeft daar evenveel plaats gekregen als de andere kinderen en kleinkinderen, alsof ze nooit is weggeweest. Susan eindigt met de verwijzing naar Natasja's (eigen) tekst op haar rouwkaart die in deze hechte familie zeer wel van toepassing is.....

Rien Verbiest

Natasja's gedicht:

*Als ik morgen doodga,
leef dan gewoon door
want je hebt me laten weten
dat als je me verloor....
je me nooit zou vergeten.*

EEN DAGJE MEE IN DE RECHTSZAAL

Door Siekena Dalhuijsen ben ik een aantal maanden geleden uitgenodigd bij een gesprek met een doofstomme moeder waarvan haar zoontje van 6 was vermoord. De doofstomme vader werd gezien als de dader; een in-en inrieste zaak. Omdat ik vanuit mijn achtergrond geen enkele ervaring heb met rechtszaken en ik door de VOVK, maar zeker als redactielid, daar toch mee te maken heb, wilde ik zo'n rechtszaak wel eens meemaken. Dat heb ik dus in een zitting op 9 mei in Utrecht gedaan. Zonder nou al te veel in te gaan op de bijzondere aspecten die deze rechtszaak met zich meebracht, wil ik toch iets opvallends noemen. Uiteraard ben ik in een dergelijke zaak een buitenstaander en zie en hoor ik dit alles zo onpartijdig mogelijk aan. Wat ik steeds bemerk van onze leden en dat ook in mijn eigen ervaring kan delen, is dat de advocaat van de mogelijke dader zijn trukendoos opentrekt om een zo gunstig mogelijke bespiegeling te krijgen van de dader. Echter, wat is dit een spel van partijen zeg! Ondanks dat het relaas van de OvJ zonder meer overtuigend en boeiend was, bemerkte ik toch ook een soort opportunisme. Een neiging om de emmer zoveel mogelijk vol te gieten zodat hij over moet gaan lopen. Vanuit mijn laatste werkkring (onderzoeker van incidenten) heb ik geleerd zeer analytisch te denken en veronderstellingen weg te laten. Van de OvJ (ik chargeer even) kreeg ik echter mee dat als je maar genoeg veronderstellingen noemt, er toch wel een aantal beweringen ('bewijzen') overblijven. Zoals gezegd...een spel waarin de OvJ evenveel gewicht inbrengt als de advocaat van de 'dader'. Een spel waarbij zowel de OvJ, als de raadsheer het maximale uit zichzelf en de dossiers halen om te kunnen scoren. Het is haast onmogelijk om als betrokkenen hier niet diep in meegesleurd te worden Eis: moord en 18 jr. Uitspraak 23 mei: geen moord, maar doodslag, 10 jaar. Wordt vervolgd???

Rien Verbiest

IEDER ZIJN MENING

Dag Wil,

We hebben het er al eens eerder over gehad: hoe ouder je wordt, hoe sneller de tijd lijkt te gaan! En voor je het weet, is daar alweer de inleverdatum van de kopij voor de Cocon.

Er gebeurt ook zoveel om je heen en met jezelf natuurlijk ook. Misschien is dat ook wel een goed teken. Stel je voor dat er niets om je heen gebeurde en met jezelf ook niet, dan zou het toch zijn alsof de tijd stilstond. Zou het misschien zo zijn dat als je zelf niets doet, de tijd inderdaad stil lijkt te staan? Stel je voor dat je nu, zoveel jaar na de dood van je kind, nog precies zo zijn als toen de ramp in je leven kwam. Ik denk niet dat het goed voor je zou zijn. Voor je zelf niet, maar ook niet voor je omgeving, voor de mensen die je lief en dierbaar zijn niet. Dit zijn heel wat woorden om eigenlijk te zeggen: "Het leven gaat door." Ik weet natuurlijk net zo goed als jij dat men dat niet een paar weken na de ramp al had moeten zeggen. Het is trouwens wel gezegd, maar ik dacht dan en zei het ook wel: "Ja, ja, jij hebt makkelijk praten!"

Wat ik eigenlijk het ergste vind is het feit dat Maaikes leven juist niet door is gegaan, doordat iemand er een einde aan maakte. Wat heeft zij allemaal al niet meer meegemaakt! Ze is niet moeder geworden, ze is niet tante geworden, ze heeft ons niet als opa en oma meegemaakt. Ze is altijd 24 gebleven, haar jongere broer en zus hebben haar allang voorbijgestreefd, maar we kunnen ons haar niet voorstellen als de jongere zus. Ook niet meer als de oudere trouwens Raar is dat.

Maar dit alles is niet haar verdriet, het is ons verdriet. Het is niet haar pijn, het is onze pijn. Zij mist ons niet, wij missen haar.

Op de dag dat zij werd vermoord, kreeg een collega van mij een zoontje. Die jongen heeft nu al bijna zijn rijbewijs! Maaïke heeft nooit een mobieltje gehad, geen e-mailadres. Ze zou moeite hebben de wereld vandaag als de hare te herkennen. Maar omgekeerd zouden wij ook moeite hebben ons te verplaatsen in de wereld van onze ouders. Misschien moet je dat ook allemaal niet eens willen. Het kost ons al moeite genoeg om het leven vandaag te leven. Maar telkens als je merkt dat dat lukt, vervult ons dat toch met blijdschap.

Hartelijke groet, Paul

Dag Paul,

De tijd is als een vogel die overvliegt, als je hem nakijkt is hij al verdwenen. Deze poëtische gedachte overvalt me als ik, gezeten in de caravan aan het Lago Maggiore, met de gestaag neervallende regen op het dak, mijn email open en jouw verhaaltje lees. Dan besef ik ook dat het weer tijd is voor Ieder zijn mening. Tijd voor weer een nieuwe Cocon ook. Het blad dat ons steeds herinnert aan de treurige gebeurtenissen van onze kinderen en onze lotgenoten.

Tijd die voorbijging, tijd die onze kinderen niet was gegund.

De afgelopen tijd houdt mij de vermissing van de twee vriendinnen Kris en Lianne sterk bezig. De ouders en familieleden die in verschrikkelijke onzekerheid achterblijven. En vanzelf kom ik dan bij mezelf uit en ervaar weer de maand van totale ontreding in 1996 toen Caroline vermist werd. Het moment dat mij werd verteld dat ze was gevonden, dood. Zelfs nu, het wordt deze zomer achttien jaar geleden, kan ik dat gevoel zomaar terugvoelen. Dan wordt de wereld heel lelijk, zwart om me heen.

Ik zag de ouders van de meisjes bij RTL-late. Ze legden uit dat ze de hoop niet opgeven want zolang de meisjes niet gevonden zijn is er kans dat ze nog in leven zijn. Met hen hoop ik op een goede afloop.

En ja, voor ons is het deze zomer achttien jaar geleden. De tijd wist de sporen niet uit maar legt er wel een zachte deken overheen. Ik kan blij zijn met de kinderen die hun leven wel mogen leven en de kleinkinderen die daar uit voortkomen. Geschenken waar dankbaarheid bij past.

Dit jaar zijn we voor het vijfde jaar aan het werk als medewerkers op een camping, waar we gasten ontvangen en van info voorzien. Dit keer het Lago Maggiore, we kijken uit over het meer en zien aan de overkant de besneeuwde bergtoppen in Zwitserland. En als ik daarnaar kijk denk ik aan Floris Sebregts, zijn as is daar uitgestrooid, nadat hij omkwam door zinloos geweld in Tilburg. Het was hun vakantieadres, zijn lievelingsplek, daar rust hij nu. Dag Floris, dag Caroline.

Hartelijke groet, Wil

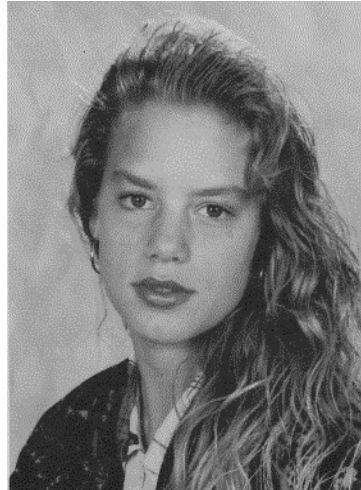
WIJ HERDENKEN IN JULI, AUGUSTUS EN SEPTEMBER 2014

<i>Bas Stoker</i>	* 01-07-1974	† 07-04-2000
<i>Nicole van den Hurk</i>	* 04-07-1980	† 06-10-1995
<i>Mariëlla de Geus</i>	* 08-07-1981	† 04-11-2001
<i>Facco George Nieuwenhuis</i>	* 11-07-1966	† 20-02-2000
<i>Marjoke Filippo</i>	* 15-07-1960	† 31-01-2001
<i>Maurice Tielemans</i>	* 17-07-1971	† 12-01-1996
<i>Rebecca Muller</i>	* 18-07-1969	† 19-08-1996
<i>Dick Reintjens</i>	* 19-07-1962	† 01-12-1997
<i>Fabian Brands</i>	* 23-07-1970	† 10-01-2001
<i>Cornelis Speksnijder</i>	* 24-07-1968	† 02-08-2002
<i>Eline Hellemons</i>	* 25-07-1971	† 24-07-1998
<i>Eli Hormann</i>	* 30-07-1973	† 11-06-1998
<i>Jeroen Polderman</i>	* 06-08-1968	† 22-12-1997
<i>Anja Bronkhorst</i>	* 08-08-1954	† 03-08-1997
<i>Pascal Janssen</i>	* 08-08-1987	† 24-01-1997
<i>Joline van den Brink</i>	* 13-08-1970	† 04-07-2005
<i>Pieter-Jorn Roorda</i>	* 13-08-1979	† 11-06-1994
<i>Marcello Janssen</i>	* 17-08-1987	† 11-08-1996
<i>Manuel Fetter</i>	* 18-08-1972	† 24-09-2004
<i>Nicolette Beekenkamp</i>	* 23-08-1975	† 24-01-1999
<i>Caroline Pino</i>	* 24-08-1971	† 27-07-1996
<i>Felicita Oostdam</i>	* 25-08-1985	† 24-11-1994
<i>Henk Arends</i>	* 26-08-1969	† 17-08-1993
<i>Dorothee Overbosch</i>	* 04-09-1973	† 19-12-2000
<i>Barry Bennemeer</i>	* 05-09-1969	† 26-06-1993
<i>Maziar Awari</i>	* 11-09-1981	† 17-09-2008
<i>Tjerk van Wijk</i>	* 12-09-1972	† 16-10-1999
<i>Mascha Viersen</i>	* 13-09-1979	† 18-11-2007
<i>Maurice Tijsen</i>	* 12-09-1986	† 04-11-2007
<i>Wouter IJspelder</i>	* 17-09-1974	† 24-11-1996
<i>Sander Groenewegen</i>	* 20-09-1990	† 17-12-2010
<i>Hester van Nierop</i>	* 24-09-1970	† 19-09-1998
<i>Maaïke Kuiper</i>	* 26-09-1972	† 06-02-1997
<i>Bart van Dijk</i>	* 27-09-1970	† 01-01-1991

Bas Stoker
(met stiefzoon Mitchel)

Nicole van den Hurk

Mariëlla de Geus

Facco George Nieuwenhuis

Marjoke Filippo

Rebecca Muller

Maurice Tielemans

Dick Reintjens

Fabian Brands

Cornelis Speksnijder

Eline Hellemons

Eli Hormann

Jeroen Polderman

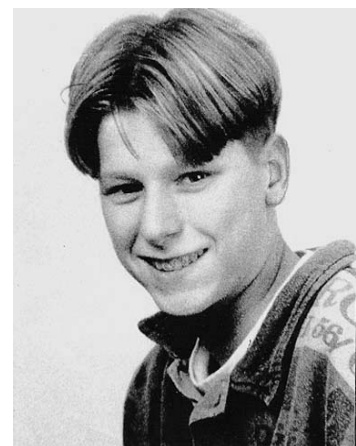
Anja Bronkhorst

(Gijs) Pascal Jansen

Joline van den Brink

Pieter-Jorn Roorda

Marcello Janssen

Manuel Fetter

Nicolette Beekenkamp

Caroline Pino

Felicita Oostdam

Henk Arends

Dorothée Overbosch

Barry Bennemeer

Maziar Awari

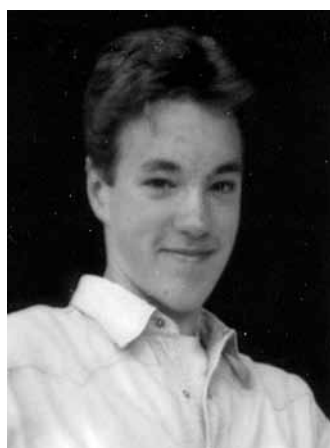
Tjirk van Wijk

Maurice Tijsen

Mascha Viersen

Wouter IJspelder

Sander Groenewegen

Hester van Nierop

Maaïke Kuiper

Bart van Dijk

*In het moeras van mijn herinnering
blijf jij mij steeds bij*

RECTIFICATIE

Tot onze grote spijt is in de fotorubriek in het maartnummer alleen de dochter (Elif) van mevrouw Yavuz-Jansen geplaatst vanwege haar geboortedag op 30 juni 1980. In dezelfde periode is ook haar man Ros Langdon geboren en wel op 23 mei 1980. Zij beiden en hun ongeboren kindje zijn door een terroristische aanslag op 21 september 2013 om het leven gebracht. Wij herdenken bij dezen:

Ross Langdon

Elif Yavuz

Alicia

HET ALTAARTJE VAN.....

Stephan Buczynski

‘Mijn altaartje’, is in de hoek van de kamer op een kastje. Alleen maar bedoeld als plekje voor mijn geliefde overledenen. Er staan foto’s van Stephan, van mijn vader en mijn oma. Elke week verzorg ik ze: een mini-boeket bloemen en dagelijks natuurlijk een lichtje. ’s Morgens vroeg al, wanneer ik het kaarsje voor ze aansteek, begin ik al tegen ze te praten. Het is meer in gedachte en het gaat vanzelf. Vooral tegen Stephan zeg ik van alles maar ik kan

hem ook wat vragen. Ik denk dan vaak terug aan dat hij zowat elke dag met me belde en dan tegen me zei: *‘en moederke oeist?’*

Dat klinkt me dan weer zo vertrouwend in de oren. Waar het gesprek ook over ging, hij eindigde steevast met de woorden: ‘t komt goed moederke’. Dat laatste beeld ik me dan maar in als ik weer eens met hem praat. Ik heb het gevoel dat ze elkaar ‘boven’ ook helpen. Vooral wat mijn vader en Stephan aangaat, dat ze echt wat aan elkaar hebben. Misschien kan het ook wel zo zijn dat ik dat nou eenmaal graag zou willen, maar ergens heb ik toch het gevoel dat er veel meer bovennatuurlijks mogelijk is. Ik probeer me tegen die gedachten maar niet te verzetten en ben sinds kort ook op cursusavonden voor meditatie gegaan. Dat kan toch geen kwaad en misschien geeft het me verlichting in mijn verdriet en zorgen. Zorgen over hoe het verder zal gaan, ook zorgen over mijn dochter, of zij het zal redden. Die deel ik dan met Stephan en ik hoor hem dan met een lachend gezicht tegen me zeggen: *‘alles komt goed moederke!’*

Brigitte Bond

PELGRIMAGE 4

In onze verkenning naar 'het altaartje, gaan we wederom naar het Amsterdamse Tropenmuseum. Het Moluks Voorouderaltaar, in de volksmond Tavu genoemd, hebben we daar al eerder getroffen en in aflevering 1 besproken. Deze keer bespreken we een traditionele volkskunst in het Andes-gebergte, voornamelijk in Peru: het wandaltaar.

Wandaltaar

Wandaltaartjes worden ter verering aan de muur gehangen. Ze vertonen vaak de Heilige Maagd Maria en/of de Heilige Familie. In het Spaans worden ze retablo genoemd, ofschoon dit niet de juiste benaming weergeeft. In het Nederlands kennen we een overeenkomstige benaming, retabel genoemd. Het is een wand van schilder en/of beeldhouwwerk tegen de muur boven een altaar. Zo ver is het dus duidelijk dat het niet een juiste vertaling is van het wandaltaar, maar we moeten het er maar mee doen. Terug naar het wandaltaar.

Polychroom beschilderde koperplaat in sierlijk houten lijst met laadjes. Op de schildering staat de Heilige Familie tijdens hun vlucht naar Egypte. Het voorwerp is uit Ayachucho (Peru) en dateert waarschijnlijk uit het begin van de 20^e eeuw. [Tropenmuseum-5091-1a]

Vroeger stond of hing in het huis van elke veehouder zo'n altaartje met steeds de figuur van Jezus Christus erin, omringd met wilde en tamme dieren om bescherming af te dwingen.

Vanaf 1940 kwam er in Peru een ommekeer in de traditionele manier van het vervaardigen van het wandaltaar met religieuze inhoud.

Wandaltaartjes, in de vorm van kleine kastjes, werden beschilderd met heldere kleuren. Thema's die het dagelijkse leven belichaamden, kwamen meer en meer in de plaats van rituele en religieuze doeleinden. Ayachucho werd het centrum waar de retablo een geheel nieuw en eigen leven werd ingeblazen.

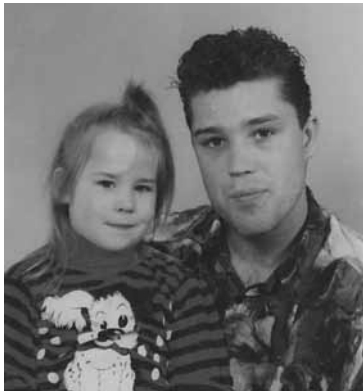
Plat rechthoekig kastje met twee vleugeldeuren en bovenop een gegolfd opzetstuk. Het kastje bevat vier etages met verschillende taferelen. [Tropenmuseum 5312-1]

De kastjes, van origine geïnspireerd door triptieken en altaarstukken in de kerk, bestonden altijd uit twee verdiepingen. Tegenwoordig worden de huisaltaartjes in allerlei afmetingen vervaardigd. De populaire kunst heeft de status bereikt om als belangrijk erfstuk doorgegeven te worden binnen families die bescherming, vruchtbaarheid en genezing symboliseren. Het verfijnde vakwerk van de uit Ayacucho afkomstige meesters werd zeer snel populair bij de toeristen, die bij de kunstenaars hun wensen ten aanzien van de af te beelden scènes kenbaar maakten. Enkele retablo-makers hebben nu een soort 'kunstacademie' opgericht waar kinderen het maken van retablos geleerd wordt, zodat deze kunstvorm niet verloren gaat.

Wellicht geeft het bovenstaande u wat ideeën om uw 'plekje' of 'altaartje' voortaan toch eens wat creatiever te bezien?

Rien Verbiest

DNA Onderzoek na 18 jaar

Bert met zijn dan 6 jarige dochtertje

Tijdens een bijeenkomst op zaterdag 22 juni 2013 in Leusden, kwamen wij in contact met het Schadefonds Geweldsmisdrijven. Na een uitleg en het stellen van vragen kwamen mevr. Huygens en haar juridische medewerkster bij ons aan het tafeltje zitten. Wij vertelden ons verhaal van de moord op onze zoon Bert (Bons) op 24 januari 1996 en of het mogelijk was na 17 jaar alsnog in aanmerking te komen voor schadevergoeding. We hebben toen persoonlijke gegevens van onze zoon en van ons gegeven. Na onderzoek werden we in juli gebeld met de mededeling dat we daarvoor in aanmerking konden komen.

We hadden ook een vraag over onze kleindochter, het dochtertje van Bert, die niet door haar vader officieel erkend is. Zonder erkenning van het vaderschap is het voor het Schadefonds geen zaak. Dat kwam door de situatie tijdens haar geboorte. Bert was toen 18 en de moeder 19 jaar. Onze zoon had toen al een conflict met de dader. Bert en zijn toenmalige vriendin zijn daarom in het ouderlijk huis blijven wonen. Ondanks dat hadden zij veelvuldig contact met elkaar en kon Bert regelmatig zijn dochtertje zien en voor haar zorgen. Door die ontstane situatie is nimmer van erkenning gekomen. Echter zonder erkenning van het vaderschap is het voor het Schadefonds geen zaak. Onze vraag was of indien DNA zou kunnen worden vastgesteld, of men dan in aanmerking zou komen voor het Schadefonds. Daarop werd bevestigend geantwoord. Wij hebben toen contact gezocht met Simon de Waal van de recherche in Amsterdam, met de vraag of er bij het NFI nog materiaal van Bert zou zijn. Niet veel later belde hij terug dat er nog een bloedmonster was: die lugubere uitkomst was

best heftig en emotioneel voor ons. In een brief hebben we om medewerking aan het NFI gevraagd voor een DNA-test. Het NFI werkt echter alleen in opdracht van een Officier van Justitie. Daarop heeft de rechercheur medewerking aan de Officier gevraagd en zodoende kwam er alsnog een legitiem verzoek bij het NFI. Het monster is uiteindelijk naar het DNA-laboratorium van het LUMC in Leiden gestuurd. De kosten bleken met ruim €1100,- eigenlijk wel aan de hoge kant. Zowel het Schadefonds als Slachtofferhulp konden geen tegemoetkoming in de kosten toezeggen. Op 25 november 2013 ontmoetten we in het concertgebouw in Amsterdam, op een avond gesponsord door Slachtofferhulp, de voorzitter mevr. Ineke Sybesma. Zij besloot zich voor ons in te zetten toen ze het hele verhaal van ons vernam. Drie weken daarna kregen wij bericht van het Pieter van Vollenhovenfonds dat zij de kosten van het DNA-onderzoek op zich namen. Het onderzoek is daarna afgerond en het resultaat is dat het voor 99,999% vaststaat dat Bert de biologische vader is. Nu alles wettelijk is vastgesteld kan onze kleindochter de naam van haar vader aannemen. Overigens heeft Bert uit een latere relatie nog een dochter waarbij de problemen van een “wettelijke erkenning” niet speelden.

Zo zie je maar dat je na 18 jaar nog steeds bezig bent met nasleep wat weer emoties oproept. Onze bijzondere dank gaat uit naar respectievelijk: mevr. Sybesma van het Slachtofferfonds, het Pieter van Vollenhovenfonds, rechercheur S. de Waal, Officier van Justitie de hr. Van Schaijck en het NFI voor al hun medewerking

Corrie en Wim Bons

Hyacinten

*Als je bent beroofd van je aardse goed'ren
En als schamel bezit twee broden slechts telt
Die je nog de jouwe mag noemen
Verkoop er dan een en schaf van het geld
Hyacinten aan om je ziel te voeden*

(Middleeuws gedicht)

WAS HET DAT WAARD?

Martin Luther King, Jr. † 4 april 1964

“Ik heb een droom dat mijn vier kinderen op een dag zullen leven in een natie waar ze niet beoordeeld zullen worden op de kleur van hun huid, maar naar de inhoud van hun karakter.” Met deze beroemde ‘I have a dream’ toespraak groeide Martin Luther King Jr. op 28 augustus 1963 uit tot een van de belangrijkste leiders van de Amerikaanse burgerrechtenbeweging.

Michael King Jr. werd geboren op 15 januari 1929 in de Amerikaanse stad Atlanta in Georgia. Hij was het tweede kind van dominee Michael King Sr. en diens vrouw Alberta Williams King. In 1934, toen Michael Jr. vijf jaar oud was, reisde zijn vader naar Duitsland, waar hij besloot zijn eigen naam en die van zijn eigen zoon te laten veranderen. Sindsdien stonden ze respectievelijk bekend als Martin Luther King Sr. en Jr., een verwijzing naar de Duitse kerkhervormer Maarten Luther.

Jeugdherinneringen

Hij had een oudere zus en een jongere broer en ze hadden het niet slecht thuis. De kinderen konden naar school en hoefden niet te werken. Martin Luther beseftte reeds vroeg dat hij anders werd behandeld vanwege zijn zwarte huidskleur. In Amerika was er rassenscheiding. Dat hield in dat je als zwarte andere regels had dan de blanken. In de bus had je bijvoorbeeld zitplaatsen voor blanke en voor zwarte mensen. Toen Martin 6 jaar was wilde hij met 2 jongetjes spelen die hij aardig vond. Dat mocht niet van hun ouders. De jongetjes waren wit en Martin zwart.

De vader van Martin Luther kon hier ook niet goed tegen. Hij vond dat je zwarte mensen niet als slaaf of mindere persoon mocht

behandelen. Zo werd Martin Luther thuis ook opgevoed. Toen Martin Luther samen met zijn vader schoenen wilde gaan kopen moesten ze in een aparte ruimte voor zwarten gaan zitten. Zijn vader weigerde dit. Hij pakte Martin bij de hand en ging weg zonder schoenen te kopen. Dat is Martin nooit vergeten.

Zelfmoordpoging

In 1941 raakte hij volledig overstuur van het overlijden van zijn grootmoeder Jennie Celeste Parks Williams. De twaalfjarige King deed uit verdriet zelfs een zelfmoordpoging door van de tweede verdieping van zijn ouderlijk huis te springen, maar hij overleefde de val zonder grote verwondingen. Op latere leeftijd groeide hij vervolgens uit tot een uitstekende leerling en kreeg hij toestemming om het negende- en twaalfde schooljaar over te slaan.

Dominee King

Na de afronding van zijn studie sociologie aan het Morehouse College in Atlanta besloot King zich toe te leggen op een loopbaan als geestelijke. In 1948 schreef hij zich in aan het Crozer Theological Seminary te Chester, Pennsylvania. Al snel ondervond King dat men in het noorden van de Verenigde Staten veel toleranter stond ten opzichte van de zwarte bevolking. Deze denkbeelden nam hij mee toen hij in 1951, na zijn afstuderen aan het seminarie, terugkeerde naar het zuiden. Daar trad hij op 18 juni 1953 in het huwelijk met Coretta Scott, met wie hij uiteindelijk vier kinderen zou krijgen.

Bus boycot

In 1954 werd Martin Luther King Jr. door zijn vader bevestigd als dominee van de Dexter Avenue kerk in Montgomery, Alabama. Nog geen jaar later werd deze stad het toneel van een nationale rel toen de zwarte vrouw Rosa Parks op 1 december 1955 weigerde haar plaats voor in de bus af te staan aan een blanke passagier. Die besloot er vervolgens de politie bij te halen, waarop Parks gearresteerd werd en een boete van 10 dollar kreeg. Zwarten waren namelijk volgens de wet verplicht om achter in de bus te zitten. Martin Luther King en verscheidene andere zwarte dominees schaarden zich echter achter Parks en begonnen uit protest een boycot van de busdienst. Op 20 december 1956, 385 dagen na het begin van de boycot, besloot de staat Alabama een einde te maken aan de rassensegregatie in de bussen.

Van dominee tot voorvechter

Door zijn betrokkenheid bij de boycot in Alabama groeide King in één klap uit tot een van de meest prominente leiders van de Amerikaanse burgerrechtenbeweging. In 1957 zette hij vervolgens de Southern Christian Leadership Conference (SCLC) op, een belangengroepering die de rechten van zwarte Amerikanen in de gehele Verenigde Staten moest verbeteren. King richtte zich, in navolging van zijn grote idool Mahatma Gandhi, voornamelijk op het geweldloze protest. Zo organiseerde hij demonstraties, vredesmarsen en zogeheten sit-ins. Zijn verbale en retorische vaardigheden en charismatische uitstraling leverden hem veel roem op, maar King had ook vijanden.

'I have a dream' speech

Het grootste succes als activist beleefde King op 28 augustus 1963, toen hij samen met de leiders van de andere grote burgerrechtenbewegingen, de zogeheten 'Big Six', de 'The Great March on Washington' organiseerde. Voor een menigte van 250.000 tot 300.000 man hield Martin Luther King Jr. op die dag voor het Lincoln Memorial zijn beroemde 'I have a dream' speech, waarin hij opriep tot volledige gelijkheid tussen de zwarte en de blanke bevolking. De toespraak staat bekend als het hoogtepunt van de Amerikaanse burgerrechtenbeweging en King werd in 1964 beloond met de Nobelprijs van de Vrede.

Malcolm X

In de tweede helft van de jaren '60 werd Martin Luther King echter steeds meer voorbij gestreefd door militantere activisten als Malcolm X, die pleitten voor een meer gewelddadig verzet. King bleef ondertussen vasthouden aan zijn geweldloze campagnes, al richtte hij zich wel steeds vaker op andere onderwerpen. Zo keerde hij zich in 1967 publiekelijk tegen de oorlog in Vietnam, die hij beschouwde als een poging tot Amerikaans imperialisme en maakte hij zijn zorg over armoede kenbaar.

Moord op Martin Luther King Jr.

Op 4 april 1968 kwam er een vroegtijdig einde aan het leven van Martin Luther King jr. toen hij werd neergeschoten op het balkon van het Lorraine Motel in Memphis. De moord leidde tot een nationale golf van onlusten in meer dan 60 Amerikaanse steden waarbij 39 doden vielen. President Lyndon B. Johnson verklaarde 7 april 1968 tot een dag van nationale rouw. Kings begrafenis op 9 april 1968 werd bijgewoond door ruim 150.000 mensen, miljoenen over heel de wereld keken mee via de televisie. In veel landen hingen de vlaggen op overheidsgebouwen halfstok. Na zijn dood kreeg hij postuum de Presidential Medal of Freedom en de Congressional Gold Medal toegewezen. Voor velen is M. L. King een symbool voor de burgerrechtenbeweging in de Verenigde Staten gebleven. De derde maandag in januari is in de VS de Martin Luther Kingdag, een nationale feestdag, gewijd aan King en zijn gedachtegoed.

Complot?

James Earl Ray, een misdadiger die niet eerder geweld had gebruikt, werd veroordeeld tot 99 jaar gevangenisstraf. De rest van zijn leven probeerde hij zijn bekentenis in te trekken en beweerde hij dat er een samenzwering was geweest. Ray stierf in een gevangenis in 1998, zonder dat ooit opgehelderd is wat er precies gebeurd was. Uiteraard was dit voeding voor één van de vele complottheorieën.

http://nl.wikipedia.org/wiki/Martin_Luther_King
<http://www.isgeschiedenis.nl/invloedrijke-mannen/martin-luther-king-jr-leider-van-de-amerikaanse-burgerrechtenbeweging>

We heave a dream (gedicht)

*In deze donkere tijd geloven we meer
dan ooit in de toekomst van de mens
wij kunnen niet geloven dat de mens
niet in staat is een betere wereld te scheppen
wij kunnen niet geloven dat wij als mens
niet meer zijn dan een speelbal
in de handen van het lot
dat wij niet kunnen werken aan de toekomst
wij geloven dat hoe hard de kanonnen
bulderen, hoeveel bommen er ook ontploffen
er ooit een stralende morgen komt.*

Martin Luther King

VLINDERWEETJES 2

Waarom vliegen vlinders nooit recht?
Als je dacht dat vlinders een beetje doelloos in de rondte fladderen, dan heb je het mis. Vlinders zijn heel drukke beestjes en vliegen daarom nooit recht!

Vlinders worden niet als vlinder geboren. Een vlinder legt eitjes waar na één tot drie weken rupsen uitkomen. Deze rupsen eten zich vol met blaadjes en planten om steeds groter en dikker te worden. Omdat rupsen zoveel groeien nadat ze uit het ei zijn gekomen, vervellen ze vijf of zes keer. Vervellen betekent dat ze hun huid verliezen. Als ze zich vol hebben gegeten begint het volgende stadium: de rupsen gaan zich verpoppen. Rupsen krijgen bij de laatste vervelling een andere huid dan bij eerdere keren. De huid die ze de laatste keer krijgen wordt de 'pop' genoemd en is een stuk dikker dan de huiden die de rupsen daarvoor kregen bij een vervelling. Rupsen gebruiken de pop als een soort huisje, want in de pop verandert de rups in een vlinder. De pop lijkt vaak op een dood blaadje of een dood takje. Op die manier lopen ze minder snel gevaar en worden ze bv minder snel opgegeten. Sommige rupsen spinnen om de pop nog een cocon. De cocon is een soort dikke jas om de pop heen, en zorgt voor extra bescherming tegen de vijand. Hoe lang rupsen erover doen om een vlinder te worden is per soort anders: het kan acht dagen duren, maar ook tien maanden. Na een tijd wachten is het eindelijk zover! Rond het voorjaar kruipen er vlinders uit de pop.

Een vlinder heeft in alle stadia weinig kans om te overleven. Vlinders hebben namelijk heel veel vijanden (vogels, muizen, reptielen, amfibieën en insecten) en leven daarom ook niet lang. De meeste vlinders gaan al binnen twee of drie weken dood.

Daarom gaan vlinders al meteen op zoek naar een partner om mee te kunnen paren. Tijdens die zoektocht moeten vlinders dus goed in de rondte kijken of ze een mogelijke partner tegenkomen. Maar vlinders zijn natuurlijk niet alleen op zoek naar gezelschap: er moet ook gegeten worden! Daarom vliegen vlinders niet recht: ze zijn in de korte tijd dat ze leven altijd op zoek naar andere vlinders, naar veilige plekken om hun eitjes te leggen of naar een lekker hapje eten.

Bron: Ineke Radstaat, de Vlinderstichting

Festoen van vruchten en bloemen

Jan Davidsz. de Heem (1606-1683)

“Deze in Utrecht geboren schilder trok in 1626 naar Antwerpen, waar hij de weelderige en kleurrijke Vlaamse stillevensschilderkunst leerde kennen. Die combineerde hij met zijn gave om de natuur uiterst gedetailleerd weer te geven. Deze tros bloemen en vruchten laat dat goed zien: een zeer decoratief geheel, maar toch nauwkeurig in details. Allerlei vraatzuchtige insecten bevolken het stilleven”.

Bovenstaande tekst lees ik tot mijn schrik bij een bezoek aan het Rijksmuseum terwijl ik vol vervoering naar het schilderij (1660) van Jan Davidsz. de Heem kijk. Verschillende vlinders in het schilderij hadden direct mijn aandacht getrokken. Wat bedoelde men dan eigenlijk met ‘allerlei vraatzuchtige insecten?’ Met mijn neus er boven op (tot ergernis van een suppoost) vind ik ook nog een slakje en een soort rups en rechts boven een motje. Tja, over insecten gesproken, het is me wel zoeken hoor.

Wat een geweldige weergave van de vlinders! Het lijkt wel de bedoeling om de kijker mee te nemen in.. ‘hoeveel vlinders telt dit schilderij?’ Later realiseer ik me dat ik aan dit kunstwerk net zo veel tijd besteed als aan de Nachtwacht van Rembrandt. Niet gek he? We hebben nou eenmaal wat met vlinders. Dat is zo al een vlinderweetje (maar dan alleen voor ons).

Rien Verbiest

NA dit LEVEN

Eben Alexander, ISBN 9789400501904, € 13,99
Eben Alexander gaf al vijftien jaar les in de neurochirurgie toen hij een bijna-doodervaring kreeg na een zeldzame vorm van hersenvliesontsteking. Zeven dagen lang was hij buiten bewustzijn, tot hij onverwacht uit een diepe coma ontwaakte. Wat hij zich kan herinneren uit die tijd staat voor altijd in zijn geheugen gegrift: hij is er van overtuigd geraakt dat er meer is na de dood. In dit fascinerende boek vertelt hij zijn ongelooflijke verhaal.

Voor mij is een dergelijk onderwerp niet zo vreemd. Ik heb meer van dit soort boeken gelezen. Waarom? Omdat ik ervan overtuigd zou moeten geraken dat er meer is na de dood? Omdat ik het steeds bevestigd wil zien? Omdat details van wat er dan daar zo te beleven is, me nieuwsgierig maken? Dat er meer is tussen hemel en aarde weten we allemaal wel, wie gelooft daar niet in?

Frappant, maar de auteur geloofde in eerste instantie dus niets hiervan. Als medicus was hij wars van dergelijke 'na de dood gedachten'. De ruime week waarin hij in coma ligt, brengt hem echter ver van onze fysieke wereld en hij weet dat ontluisterend goed en helder weer te geven. Na het lezen van dit boek blijft er zeker geen enkele twijfel meer over voor zover ik die nog had. Bovendien is het een zeer troostend boek voor hen die pas een dierbare hebben verloren. Of u nou gelooft of niet in een leven na de dood, dit verhaal geeft hoop in zware dagen en donkere uren van rouw. Fascinerend beschreven!

Rien Verbiest

'GEBROKEN HART' vergroot kans op hartaanval

vrijdag 28 feb 2014

Al langer is bekend dat een gebroken hart van invloed is op de gezondheid van mensen. Wetenschappers hebben nu ontdekt dat mensen zelfs kunnen sterven aan een gebroken hart. Zo zou de kans op een hartaanval of een beroerte fors toenemen na het overlijden van een geliefde. Door het verdriet neemt de weerstand van het lichaam af en daardoor hebben mensen meer kans op ziektes. In de eerste maand na het overlijden van een geliefde hebben mensen twee keer zoveel kans op een hartaanval of beroerte. En in het eerste jaar na het overlijden van een geliefde hebben mensen zelfs zes keer zoveel kans om zelf ook te overlijden.

Cortisol

Een belangrijke factor is volgens de wetenschappers de toename van de productie van het hormoon cortisol. Dit hormoon komt vrij als mensen last hebben van stress. Ook zorgt dit hormoon ervoor dat er meer suiker in het bloed komt, waardoor er meer energie beschikbaar komt. Als de hoeveelheid cortisol langdurig groot blijft, kan dit schade veroorzaken aan het lichaam. Uit het onderzoek bleek dat sommige vrouwen na het overlijden van hun partner kampten met haaruitval. Ook bleken mensen tijdelijk extra gevoelig voor verkoudheid, griep en hoofdpijn. Verder ontdekten de onderzoekers dat de stress kan leiden tot astma-aanvallen en het ontstaan van astma. Anderen kregen door de dood van een geliefde last van een te hoge bloeddruk, hetgeen beroertes en hartaanvallen tot gevolg kan hebben.

Ongezonder

leefstijl

Ook kunnen mensen sneller last krijgen van darmontstekingen en zelfs diabetes. Omdat mensen die in de rouw zijn soms ongezonder gaan leven, meer roken en minder bewegen zouden ze daardoor ook gevoeliger zijn voor kanker, botbreuken en hartaanvallen.

Plusmagazine, februari 2014

NIEUWSFLITSEN

'Europese forensisch onderzoek nodig'

28 april 2014. De EU-landen moeten gelijke kwaliteitseisen gaan hanteren voor forensisch onderzoek. Dat kan de juridische samenwerking in de EU bevorderen, meent minister Ivo Opstelten (Veiligheid en Justitie). De bewindsman bepleitte de gemeenschappelijke standaarden maandag tijdens een overleg met ministers uit acht andere EU-landen in Finland. Het overleg ging over de nieuwe meerjarenstrategie voor de EU op het terrein van Justitie en Binnenlandse Zaken. Als binnen de EU gewerkt wordt met dezelfde standaard voor forensisch onderzoek kunnen de resultaten daarvan makkelijker dienen als bewijs in een rechtszaak in een ander land. Met het gelijkstellen wordt ook het vertrouwen in elkaars rechtssysteem versterkt, aldus O.

Rapport Raad van Europa over gevangenen klopt niet

30 april 2014. Het klopt niet dat Nederland behoort tot de Europese landen met de duurste gevangenen, schrijft NRC Handelsblad woensdagmiddag. Nederland is duur, maar volgens de krant komt dat vooral doordat we het braafste jongetje van de klas zijn en in tegenstelling tot andere landen netjes alle informatie leverden voor het onderzoek van de Raad van Europa. Zo hebben vijf landen waaronder Rusland überhaupt niet gereageerd op het verzoek om informatie over het gevangeniswezen.

NFI voert minder secties uit

8 mei 2014. Het Nederlands Forensisch Instituut (NFI) heeft de afgelopen twee jaar een stuk minder secties uitgevoerd voor onderzoeken naar misdrijven. Waren het er in 2010 en 2011 respectievelijk 413 en 426, in 2012 werden er 339 en in 2013 337 gedaan. Suzan Demirhan van het NFI heeft hier geen verklaring voor. Ook het Openbaar Ministerie, dat tot sectie besluit, heeft dat niet.

Woede om dure uniformen

11 mei 2014. Gevangenispersoneel is woedend over de miljoenen kostende aanschaf van nieuwe uniformen 'met meer uitstraling', terwijl tegelijkertijd 2000 collega's hun baan kwijtrafen. Dat schrijft De Telegraaf. Het gaat om de deze maand geïntroduceerde kledinglijn

voor 12.000 ambtenaren bij de Dienst Justitiële Inrichtingen (DJI). Onlangs werden alle 12.000 DJI-ambtenaren op de werkvloer 'opgemeten', waarna de uniformen konden worden besteld. „Voor gemiddeld 600 euro”, aldus een ontslagen bewaarder. „Dat is dus een financiële operatie van in totaal meer dan 7 miljoen euro. Klap in het gezicht van alle mensen die door de bezuinigingen moeten vertrekken.”

Rechters krijgen het weer drukker

19 mei 2014. Het aantal rechtszaken is voor het eerst sinds 2009 weer gestegen. De rechters handelden vorig jaar bijna 1,8 miljoen zaken af, een toename van 3 procent. Het leeuwendeel van bijna 1,1 miljoen zaken (+ 6 procent) werd afgewerkt door kantonrechters, blijkt uit het jaarverslag van de Raad voor de Rechtspraak.

Tevredenheid politie na reorganisatie

21 mei 2014. De politie kijkt tevreden terug op haar functioneren in het eerste jaar na de grote reorganisatie tot een nationaal korps. Bijna alle doelstellingen die met de minister van Veiligheid en Justitie waren afgesproken, zijn gerealiseerd, staat op de website politie.nl.

'Pak criminele jongeren hun rijbewijs af'

22 mei 2014. Om een nieuwe generatie jonge en gewelddadige criminelen te stoppen, is een breder scala van straffen en maatregelen nodig. Dat stelt Marjolein Smit, chef van de Amsterdamse recherche. „Voor elke jonge crimineel die we pakken, staan er twee op”, zegt Smit in het boek Doorgesloten van Parooljournalist Paul Vugts, dat vrijdag verschijnt. „Misdad loont, is het credo, want de huidige straffen helpen niet.” Smit pleit ervoor als overheid „gezamenlijk tegen deze jongens” op te treden. „Waarom zeggen we niet: je krijgt geen rijbewijs en geen paspoort zolang je misdrijven blijft plegen? Waarom geen 'three strikes and you're out': na een derde misdrijf een hele tijd het hok in? Dan ben je in elk geval 10 jaar van die jongens af.” Taakstraffen lijken geen effect te hebben op deze groep, meent Smit.

Moordenaar Wiels kreeg 23.000 euro

23 mei 2014. Een van de verdachten van de moord op de Curaçaose politicus Helmin Wiels kreeg een dag na de moord 60.000 Antilliaanse gulden (€23.000). Hij kreeg dat geld van L.F., bijgenaamd 'Pretu'. Die pleegde in september vorig jaar zelfmoord in een Curaçaose politiecel waar hij vast zat voor betrokkenheid bij de moord op Wiels op 5 mei 2013.

IN MEMORIAM

Op vrijdag 16 mei is ons lid Mevrouw **Herma Kooistra** uit het Friese Walterswald overleden. Haar zoon Niels is op 15 augustus 2008 ten gevolge van een opstootje vermoord. Ruim twee maanden later overlijdt haar man Tjalling aan aneurysma, een lokale uitzetting van een slagader. Herma is overleden aan de fatale gevolgen van een hersenbloeding. In de cocon van juni 2012 is een interview van Herma geplaatst.

Op haar crematie is door één van haar vrienden gesproken met o.a. de vraagstelling: 'Kan een mens sterven van verdriet?' Wij van de redactie kunnen ons voorstellen dat dit bij het afscheid van Herma zeer indrukwekkend moet zijn geweest en een terechte vraagstelling betrof. Op bladzijde 22 is - wellicht niet geheel toevallig- een stukje uit de Plus overgenomen wat hier op van toepassing is. Wij betreuren het ten zeerste Herma niet meer in ons midden te hebben. Rust zacht Herma.

AGENDA 2014 Lotgenotenbijeenkomsten en jaarvergaderingen van ADS, VOVK en VVRS

De nauwere samenwerking tussen de lotgenotenorganisaties heeft geresulteerd in een open uitnodiging aan VOVK leden om het bijwonen van regionale bijeenkomsten mogelijk te maken.

vr,za,zo	20,21,22 juni	ADS	Ontspanningsweekend	Buitencentrum Wilhelminaoord	Drenthe
zaterdag	28 juni	VOVK	familiedag	Locatie: n.n.b.	n.n.b.
zaterdag	23 augustus	VVRS	Lotgenotenbijeenkomst	Locatie: Eexterveenschekanaal	Drenthe
vr,za,zo	29,30,31 augustus	ADS	Kidsweekend	Locatie: De Wolfskuil, Ommen	Overijssel
zaterdag	06 september	VOVK	Lotgenotenbijeenkomst	Locatie: Leusden	Utrecht
zaterdag	20 september	DHG	Dag Herdenken Geweldslachtoffers	Locatie: n.n.b.	NL noord
zaterdag	11 oktober	ADS	Lotgenotenbijeenkomst	Locatie:Arnhem	Gelderland
zaterdag	01 november	FNG	Lotgenotenbijeenkomst	Locatie: landelijke monument, de Wijk	Drenthe
zaterdag	08 november	VOVK	Lotgenotenbijeenkomst	Locatie: Leusden	Utrecht
zaterdag	22 november	ADS	Lotgenotenbijeenkomst	Locatie	Zuid Holland
zaterdag	13 december	VOVK	Lotgenotenbijeenkomst	Locatie: Leusden	Utrecht

INHOUD

Van de redactie	Paul Kuiper	1
Van het bestuur	Jan van Kleeff	2
Het verhaal van: Stephan Buczynski	Rien Verbiest	3
Verlofaanvraag TBS-ers		5
Vrijwilligers -J.Camps-		6
Een muur vol namen	Paul Kuiper	
Denken (gedicht)		
Het is al zo lang geleden	Rien Verbiest	7
Natasja Veenman		8
Een dagje mee in de rechtszaal	Rien Verbiest	9
Ieder zijn mening	Paul Kuiper / Wil Vreeburg	10
Wij herdenken... tot en met blz.	Onze kinderen	11 15
Rectificatie		16
Het altaartje van...	Brigitte Bond	
Pelgrimage 4	Rien Verbiest	17
DNA na 18 jaar	Corrie en Wim Bons	18
Hyacinten (gedicht)		
Was het dat waard?	Rien Verbiest	19
We have a dream (gedicht)	M.L. King	20
Vlinderweetjes	Vlinderstichting	21
Festoen van vruchten en bloemen	Rien Verbiest	
Voor u gelezen	Rien Verbiest / PLUSmag.	22
Nieuwsflitsen		23
In memoriam		24
Agenda		
Inhoud		25

